

**SCRISOARE CIRCULARĂ CĂTRE DRAGII MEI CONFRAȚI,
MEMBRII CONFERINȚELOR SF. VINCENTIU PAUL DIN
ÎNTREAGA LUME
2003**

Dragi prieteni și confracți:

Ca de obicei la această dată, și pentru marea mea satisfacție, reiau legătura cu miile de confracți din lume, care, făcând dovada sacrificiului, se oferă zi de zi în mica comunitate de credință reprezentată de conferințele noastre și aceasta, în serviciul celor mai săraci din lume. În serviciul celor care reprezintă mai mult decât nimic, îl reprezintă pe Cristos, bun și plin de pace, care se sacrifică pentru salvarea noastră.

(1)

În acest fel Președintele General, măcar odată pe an, comunică cu fiecare dintre semenii: confracți din toate colțurile lumii unde există Societatea Sf. Vincențiu de Paul. Comunicarea dintre noi este foarte importantă pentru a încuraja formarea tuturor confracțiilor și pentru a păstra independența ideilor noastre în fața diferitelor forme de manipulare (2). Cu această nouă ocazie care mi se oferă, aș dori să abordez trei subiecte care mă preocupă profund.

Primul dintre ele, este necesitatea unei comunicări între noi: noi care formăm o mare Conferință răspândită în lume. În general, comunicarea este întotdeauna fundamentală în orice operă umană și în special în epoca actuală. Ce ar fi fost lumea dacă descoperirile, invențiile nu ar fi fost comunicate? Dacă o parte a umanității le-ar fi păstrat pentru ea? Dacă o altă parte le-ar fi ignorat ca și cum n-ar fi existat (3)?

Pentru Conferințele SVP, este cu atât mai important, pentru serviciile pe care acestea doresc să le facă celor mai neajutorați sau confracțiilor, de a comunica între ele și de a face schimb de experiență, și ca cele mai active dintre ele, ca și cele care sunt capabile să-și realizeze visele, cele care sunt cele mai rapide în identificarea noilor domenii de suferință umană și de a deschide noi căi de slujire, să fie capabile să le comunice altora într-un exercițiu de învățare unde predomină Caritatea (4). Pentru alții, aceasta ar fi umilința de a învăța ceea ce este încoronat de succes în alte locuri ale lumii, pentru a evita durerea atâtor oameni.

Dar, dacă schimbul de experiență în serviciul concret de slujire al săracilor este important, tot la fel este și la nivel spiritual și de gândire. De multe ori, în cursul călătoriilor mele, în timp ce recitesc articole de bază ale confracțiilor care trăiesc în diferite locuri ale lumii, mă gândesc la utilitatea pe care ar avea-o dacă ar fi mai cunoscute de vinčențienii care trăiesc în alte părți ale lumii. Talanții, pe care Dumnezeu i-a oferit fiecăruia dintre noi (5), sunt într-un raport creștin cu slujirea

pe care o avem de adus comunității. Avem deci obligația de a le pune în slujirea restului confrăților noștri, oferindu-le cea mai mare răspândire posibilă.

Nimeni nu este deținătorul unicului adevăr când vine vorba despre îngrijirea celor mai nevoiași. Fiecare Conferință, în contact cu mediul său, face dovada imaginației pentru a combate suferința celor care nu au posibilitatea de a alege: săracii. Trebuie să procedăm în așa fel încât rezultatele acestei munci, atunci când e încoronată de succes, să ajungă imediat la ceilalți confrăți care, în alte părți, au de a face față aceluiași probleme, dar care nu au găsit o soluție potrivită (6). Aceștia ar putea deci să utilizeze un instrument pe care nu l-au descoperit pentru a servi, de-o manieră eficientă, pe prietenii lor care suferă. Ne-am putea îndoi de eficacitatea și necesitatea comunicării?

Totuși, nu suntem atât de muți încât să simțim nevoia să cunoaștem ceea ce se întâmplă în alte locuri. Unul din defectele cele mai caracteristice Conferințelor, și ce trebuie să combatem este tendința de izolare de însuși grupul pe care îl formăm, care formează fiecare Conferință, și că vedem în alții mai mult o amenințare decât o oportunitatea unui adevărat serviciu, a unei cunoașteri, pe care ne-o oferă. Trăim prea îndreptați spre noi înșine și spre micile noastre grupuri. Pagina web a societății noastre, (www.ozanet.org) stă mărturie. Un grup de vincentieni exemplari, foarte devotați postării și întreținerii paginii de informații a Societății, muncesc cu mult curaj pentru a menține un înalt nivel de informare. Vom găsi acolo referințe utile pentru conferințe, fără de care, din păcate, vom acționa impropriu.

Conferințele, care împărtășesc experiențele pentru ca acestea să fie publicate și cunoscute de alții, nu sunt foarte numeroase. Nu suntem foarte numeroși pentru a accesa sistematic pe pagina web, pentru a învăța din experiențele din alte locuri, și cu atât mai mult pentru a cunoaște istoria a Societății înșăși. Suntem cu toții capabili să învățăm de la alții și să transmitem altora. Aș sfătui pe fiecare confrate care are posibilitatea, să navigheze măcar odată la 15 zile pe internet, această unealtă magnifică de comunicare, pentru a fi la curent cu ceea ce se întâmplă în Societate în lumea întreagă, și tot aici să împartă propriile experiențe în ameliorarea suferințelor.

Cei care cunosc bine această extraordinară unealtă de comunicare, ar ajuta pe restul confrăților să manipuleze acest mode modern de informare, care devine indispensabil în servirea săracilor și a Bisericii în lumea actuală. Trăim într-o eră a comunicării și, Societatea trebuie o folosească în serviciul celor pe care îi iubește și dorește să îi slujească: cei care au nevoie de ajutorul nostru, de eforturile noastre și de devotamentul nostru, care trebuie să fie totdeauna inovator.

Al doilea subiect al acestei scrisori-circulară tratează o temă care mă preocupă din ce în ce mai mult, și despre care sunt întrebat de către alți confrăți care au aceeași

preocupare: cea a operelor sociale Vincențiene. Adică: operele specializate, aceea a căminelor pentru persoanele în vârstă, creșelor, școlilor, micilor spitale, așezămintelor pentru bolnavii cronici, dispensarelor, a academiilor și a multor altora pe care le-am construit în ultimii ani, singuri sau în colaborare cu alte instituții, pentru a răspunde nevoilor unui mare număr de frați care se găsesc într-o mare suferință. Sunt mii de opere în toată lumea vincențiană. Sunt, fără nici un dubiu, opere bune și care fac binele. Dar, să fim clari: în unele dintre ele este greu să găsim caracteristici Vincențiene, contactul personal și esențial al confrăților cu cei de care se ocupă, cu cei care sunt obiectul operei de care se ocupă: contactul personal cu cel care suferă, caracteristică de bază și irevocabilă a activității dragelor noastre Conferințe.

Societatea, în acțiunea sa, a avut întotdeauna drept caracteristică apropierea de voluntari, de confrăți, de membrii Conferințelor, alături de suferința pe care încercăm să o alinăm grație eforturilor noastre. Din partea Vincențienilor, contactul personal cu cel care suferă, cunoașterea durerii sale, o spun din nou, este un semn de identitate al Conferințelor, și cel mai prețios dintre ele. Orice operă care nu încurajează acest contact, care nu acționează în apropierea confrăților și prin intermediul lor, va fi fără îndoială bună și va face mult bine așa cum am spus mai sus dar fără îndoială nu va fi pe deplin Vincențiană dacă nu are și contactul personal a confrăților. Pentru ca să fie Vincențiană, confrății trebuie să fie implicați aici în mod deplin și întotdeauna. Operele noastre nu pot vreodată să fie lăsate doar în mâna personalului salariat sau a altor instituții. Prezența confrăților voluntari este esențială, și aceasta va oferi caracterul de apartenență la Conferințele SVP.

Mai departe, ca și sfat pentru dragele noastre Conferințe care nu se simt liniștite făcând o muncă socială și se ocupă de orice alte nevoi, fie ca sunt normale sau urgente, ele trebuie să se gândească la continuitatea unui proiect în care ele trebuie să rămână prezente, bineînțeles ajutate, dacă au nevoie, de personal angajat, dar continuând să conducă în fiecare zi slujirea săracilor pornind de la voluntariat (7). Nu ne putem permite ca prietenii noștri defavorizați să treacă de la stadiul de prieteni îngrijiți și iubiți, la cel de ființă de simplu utilizator aproape purtând un număr, din faptul profesionalizării excesive a operelor noastre. Numai prin garanția prezenței confrăților vom fi față în față cu o operă bună a Conferințelor și nu doar în fața unei opere bune.

Bineînțeles, acești profesioniști care ne ajută, sunt absolut indispensabili, și din partea mării majorități, primim în fiecare zi lecții de bună manieră de acțiune în devotamentul lor față de cei nevoiași. Dar trebuie să înțelegem bine că aceștia sunt auxiliarii muncii confrăților Vincențieni. Altfel, vom fi în greșeală față de tradiția și vocația noastră. O bună fromulă pentru a alege acești colaboratori plătiți, și în

fine de a îndepărta pericolul unei specializări excesive în relație cu prietenii cei mai nevoiași, este să îi selecționăm din proprii confrăți care, după ce au lucrat benevol într-o Conferință și cunosc bine psihologia Societății, au nevoie de un loc de muncă.

În mod reciproc, întodeauna va fi ceva mai bun de oferit pentru salariați care cunosc bine Societatea decât intrarea într-una din operele noastre, cu afecțiune dar fără nici o impunere, posibilitatea de a face parte dintr-una din conferințele noastre - cu condiția ca aceasta să fie diferită de cea care conduce opera în care își oferă serviciile - pentru ca să poată cunoaște ceea ce Conferințele doresc într-adevăr de la slujirea lor pentru săraci.

Acest defect, care constă în a abandona și a renunța la serviciile care implică Vincențieni, în unele opere pentru care eu sunt îngrijorat văzându-ne înlocuiți de personal salariat, se reduce uneori chiar și în interiorul administrație însăși a Societății, ceea ce îngrijorează mulți confrăți, care împărtășesc cu mine această preocupare. Mulți mă întreabă dacă nu cumva suntem pe cale să fim depășiți de propriile noastre credințe. Dacă nu vom fi în pericol să ne pierdem identitatea proprie din cauza unei credințe care uneori, spun confrății noștri, depășește puterile noastre de vountariat.

De fapt, credința speculară observată în multe din Societățile noastre din toată lumea, a făcut necesară, în unele cazuri, crearea de multiple structuri administrative în serviciul Societății. Structuri care, pentru a asigura continuitatea, trebuie să fie asistate frecvent de un personal non-Vincențian și ne-voluntar.

Uneori, din păcate din motive de nonșalanță și de lipsă de devotament al confrăților noștri, acest personal, în unele locuri absolut necesar cum am mai spus, prinde din ce în ce mai multă importanță în administrarea Consiliilor, importanță care nu i se cuvine în nici un caz, și care merge până la a pune în pericol filosofia slujirii Societății. Conferințele SVP sunt compuse din voluntari, care plecând de la un angajament de credință trăit în sânul grupului lor, se dedică săracilor, având la bază voluntariatul absolut și radical. Toți ceilalți, restul colaboratorilor, sunt auxiliari necesari în slujirea acestui devotament oferit de confrăți dar, în nici un caz, nu trebuie să ne permitem ca din cauza neglijenței noastre, aceștia să devină directori sau chiar creatori ai filosofiei sociale.

Pericolul care, găsit în operele sociale ca și în sânul administrației noastre, îi îngrijorează pe confrății noștri, și pe mine uneori, va dispărea dacă noi, confrății, respectăm în mod real și serios obligațiile noastre față de Societate: membrii fiecărei Conferințe se dedică în a dirija real și serios opera specializată încredințată lor; membrii Biroului de Consilii, care adesea au în grijă servicii administrative, trebuie să fie pe deplin responsabili și să evite să se lase înlocuiți de cei care trebuie să le fie auxiliari. Pe scurt, este vorba de dragoste pentru Societate, de

seriozitate și responsabilitate față de angajamentele luate.

Fiți perfect conștienți, dragi confrăți, de acest pericol real, care poate să amenințe, în unele momente, existența însăși a Societății în unele regiuni. Nu renunțați niciodată, nici în operele voastre, nici în administrația voastră Vincentiană, la atitudinea pe care trebuie să o adoptați față de săraci. Nu permiteți ca o abordare prea sofisticată și profesională, oricât de bună ar fi ea, să priveze pe prietenii noștri nevoiași, de grija și tandrețea, pe care în numele lui Cristos și a Bisericii (8), trebuie să o aducem în toate operele noastre sociale. Nu permiteți ca o abordare prea profesională să confere birourilor noastre o eficiență uneori remarcabilă, dar care pune dragoste pe planul secund (9).

Să fim totdeauna conștienți, să nu uităm, ca pentru cei mai săraci, Vincentienii sunt cel mai adesea singura referință a Sfintei Biserici. Adică, muli nu ar avea ocazia să fie evanghelizați (10), să cunoască ce este Biserica lui Cristos, cum îi vede Biserica, decât prin voi, Vincețienii, bărbați și femei care mergeți spre ei, în toată lumea, pentru a prelua un pic din suferința lor. Ei, săracii, știu foarte bine să facă diferența între cei care se preocupă de soarta lor și cei cărora le sunt indiferenți (11). Pentru cei care nu au nici o altă referință la Biserică decât imaginea pe care le-o arătăm, Biserica, în funcție de acțiunile noastre, va da impresia ca se ocupă sau nu de ei, va fi sau nu iubitoare cu ei, și va reprezenta sau nu o mișcare apropiată și devotată suferinței lor. Noi suntem adesea privirea și mâinile Sfintei Biserici. Ce mare responsabilitate! Pentru acest motiv, pentru dragostea pe care o profesăm față de cei mai săraci, trebuie să scoatem în relief operele Societății. Eficacitatea nu trebuie să fie niciodată prima noastră preocupare: înainte de toate, este iubirea, care va sfârși prin a ne conduce la ea.

Acest subiect al Operelor specializate îmi permite să abordez acum cea de-a treia temă a acestei Scrisori. Atunci când vizitez aceste Opere specializate devotate acestor suferințe specifice, mă gândesc totdeauna la capacitatea noastră enormă de "înfrățire". Mă gândesc la această vocație de a împărți unii altora, de a ne ruga împreună, oricare ar fi distanța care ne separă. De a resimți ca fiind ale noastre, dorințele și angoasele săracilor, ca și cele ale confrăților noștri, care trăiesc în locuri îndepărtate, iată ce numi "Înfrățiri". Le resimt în mod special, în cursul vizitelor pe care le fac Conferințelor din țări foarte diferite, când mi se prezintă o Operă a unei țări bogate și, câteva zile mai târziu, o alta dintr-o țară săracă. Ambele au logo-ul Societății deasupra ușii, dar ce mare diferență între ele! În țările bogate, confrății noștri se neliniștesc de demnitatea cu care prietenii noștri în nevoie trebuie să fie tratați, Operel pot fi considerate uneori ca destul de luxoase. Bravo dragilor confrăți care consideră astfel pe săracii cărora vor să le împartă durerea!

Dar, cum spuneam, sunt de asemenea și cele din țările sărace. Nu numai că nu sunt

luxoase, dar uneori duc lipsă de ceea ce este cel mai elementar, precum apa, electricitatea, sau serviciile sanitare indispensabile. Au nevoie de tot.

Îmi vine deseori în minte o idee, și o ofer opiniei dragilor mei confrăți din lume: nu am putea să avem în vedere "Înfrățirile" și pentru operele specializate, chiar încă de la crearea lor? Voi îndrăzni să ma explic.

Atunci când, într-o țară considerată bogată (12), se crează o nouă operă, sau când se are în vedere reformarea unei opere deja existente pentru a o adapta la nevoile actuale, de ce nu se include în deviza acestei opere, costul unei opere dintr-o țară săracă? Dacă spuneam ceva mai sus, că unele opere din țările bogate ar putea fi calificate drept luxoase, de ce să nu le face simplu demne, fără dotări suplimentare, și să oferim diferența unui alt loc din lume pentru a împlini și aici sau a începe o altă operă?

Ne putem imagina că de fiecare dată când o Conferință, sau un Consiliu, crează o nouă operă și cere ajutorul confrăților și persoanelor de bunăvoință, să poată include în oferta sa o linie suplimentară printre cele necesare bunei realizări, care să reflecte bugetul necesar consacrat unei "Opere înfrățite solidare", unde vom indica cu detalii puternice, în care parte a lumii o vom realiza, care sunt nevoile pe care le va acoperi, și semnul de solidaritate Vincentiană și eclezială care va rezulta. Este acesta un vis inaccesibil, sau am putea și am avea noi credința necesară pentru a-l realiza?

O lume din ce în ce mai globală, din ce în ce mai interdependentă și unde comunicarea devin de fiecare dată mai importantă și vitală, ne cheamă să considerăm caritatea în globalitatea suferinței. Să considerăm de asemenea globalitatea acțiunii noastre. Acțiunea Societății SVP (13).

Atât de multe resurse și mijloace tehnice a dispoziția noastră pentru a face binele: vom fi noi capabili să le utilizăm? Vom fi capabili să ne imaginăm folosirea lor în favoarea celor care nu au posibilitatea de a alege?

Maria, Mama noastră, dorește să ajutăm, pentru ca, în fiecare zi, să putem alina suferința celor pe care Fiul Său ni i-a lăsat drept cei mai buni reprezentanți ai săi: săracii. Ea să ne asculte nevoile noastre din toate Conferințele, și să ne ajute să ne atingem obiectivele.

Aceasta o cer și prin mijlocirea bunilor noștri prieteni, Sf. Vincentiu de Paul și Fer. Frederic Ozanam.

Paris, 30 iunie 2003

Jose Ramon Diaz-Torremocha

(i.n.e.d.)

al XIV Președinte General

(1) Fiul lui Dumnezeu, în natura umană unită cu sine, va răscumpăra omul,

învingând moartea prin moarte și învierea sa, și îl va transforma într-o nouă creatură. (cf. Gal. 6,15; 2Cor 5,17)(Vatican II, Constituția Dogmatică despre Biserică 7,a)

(2)<<În utilizarea și primirea instrumentelor de comunicare, este necesar să avem de asemenea o muncă educativă a simțului critic animat de pasiunea pentru adevăr, ca o muncă de apărare a libertății, de respect pentru demnitatea personală, de elevare a aevăratei culturi a popoarelor, pe parcursul respingerii ferme și curajoase a oricărei forme de monopolizare și manipulare.>> (Ioan Paul II, Exortăția Apostolică <<Credincioșii laici>> 44).

(3) <<din cauza naturii sale intime (referindu-se la om), este o ființă socială, el nu poate să trăiască nici despuiat de calitățile sale fără a se pune în raport cu alții >> (Vatican II, Pastorală despre Biserică în lume 12).

(4) F. Ozanam (Scrisoare de la Lion din 27.04.1838 către C.G.I) Trebuie să schimbăm idei, uneori frici și totdeauna speranțe. Aceste comunicări fraterne (referindu-se la contactul epistolar), sunt ca circulația care dă viață Societății. (pagina 260)

(5)A se medita la parabola talanților.

(6)<<Membrii Poporului lui Dumnezeu sunt chemați la a face binele, și cuvintele apostolului pot să se aplice fiecărei Biserici. Darul pe care fiecare l-a primit, să îi pună în serviciul altora, drept bunuri care aduc harul cel de multe forme al lui Dumnezeu (1 Petru 4,1)>> (Vatican II constituția dogmatică despre Biserică 13 c).

(7)<<Eu sunt Păstorul cel bun. Pstorul cel bun își dă viața pentru oile sale. Cel plătit, care nu este păsto și căruia oile nu-i aparțin, când vede lupul venind, lasă acolo oile, se salvează pe sine, iar lupul le imprăștie și le risipește. Cel plătit nu are grijă de oile sale.>> (Ioan 10,11-13)

(8)<<E posibil ca tu să nu îi poți spune nimic lui (referindu-se la contactul nostru cu cei săraci). Se cere să știi, și să acționezi în consecință, pentru ca acțiunea ta caritabilă să nu fie o simplă asistență a nevoilor materiale a săracilor. Este un act de evanghelizare, un anunț al bunății lui Dumnezeu și acțiunea ta caritabilă trebuie să îl orienteze spre Dumnezeu. Poate că nu va ajunge chiar până la Dumnezeu, dar aceasta înțelege Vincențiu de Paul despre servirea spirituală a celui sărac.>> (Jaime Corera C.M., Asistent Religios Internațional al SSVP pe parcursul conferinței sale la ACSVP Salamanca, Spania, 1984).

(9)<<Nu există putere care să aibă mai multă influență asupra sufletelor ca bunăitatea; de aceea i se promet celui care o practică toate binecuvântările din lume: Beati mites, quia possidebunt terram>>. (Considerații preliminare la Regulamentul SSVP Paris, 1835).

(10)<<Domnul m-a trimis pentru a vesti săracilor Evanghelia>> (Lc 4,18)

(11) *Laicii sunt în mod special chemați să facă astfel încât Biserica să fie prezentă și operantă în locurile și circumstanțele unde Ea nu poate să devină sare a pământului decât prin ei. (Vatican II, Constituția Dogmatică despre Biserică 33, b)*

(12) *<<Acțiunea caritabilă poate și trebuie să ajungă astăzi la toți oamenii și la toate necesitățile. Acolo unde există oameni care duc lipsă de hrană, bunuri, haine, medicamente, muncă, educație, mijloace necesare pentru a duce o viață într-adevăr umană. Oameni care sunt sărăciți de către calamități sau de lipsa de sănătate, care suferă abandonul sau închisoarea, acolo caritatea creștină trebuie să îi caute și să îi găsească, să îi consoleze îngrijindu-i și să îi ajute avându-i în grijă. Această obligație se impune, înainte de toate, oamenilor și popoarelor care trăiesc în prosperitate>>. (Vatican II, Decret despre Apostolatul Laicilor 8)*

(13) *<<Ne dorim să fim acum și întotdeauna, de aproape și de departe, de la o Conferință la alta, de la o țară la alta. >> (Considerații Preliminare la Regulamentul SSVP, Paris, 1835)*